

Narození Páně ve dne, Téma: Logos. Odry 2022

Evangelium: Jan 1, 1,18

Poznámky: (C. V. Pospíšil, Slovo se stalo tělem)

Jsou dny, kdy k nám Bůh promlouvá naléhavěji, než jindy. Tento den je to jistě skrze jeho dar, který se vlezl do malých jesliček. Promlouvá k nám ale také **skrze své slovo**, kterým inspiroval sv. Jana na úvod jeho evangelia. Zazněl tzv. **prolog**, text mimořádně krásný a hluboký.

Kdo někdy psal knihu, dobře ví, že **úvod k ní se píše vlastně naposledy**, tedy až je celé dílo dokončeno. Autor se pokusí nasměrovat čtenáře k tomu, co je v díle podstatné, prozradí mu, jakým způsobem by měl knihu číst. V případě prologu nám sv. Jan pootevře tajemství toho, co předcházelo Ježíšovu narození na svět. Ne co se dělo na zemi, ale co se dělo u Boha. Slovo, řecky Logos byl u Boha, **lépe řečeno v Bohu** a to dříve než nastal nám známý čas, tedy ještě před stvořením.

Proč je tak důležité, že o tom Jan tak dlouze a vážně píše? Předpokládám, že to nikdo nemá spočítané, ale my **za 98 dní** vstoupíme na Květnou neděli do svatého týdne a na Velký pátek si pak budeme připomínat Ježíšovu smrt na kříži. Pokud za druhé zemře někdo z nás, je to jistě krásné a obdivuhodné, ale nic zvláštního se nestane. Dějiny jdou dál beze změny. Když ale **zemřel Ježíš, věříme, že to bylo jiné**. On totiž nebyl jako kdokoliv a o tom nám Jan dnešního dne podává zprávu.

První věc, kterou bychom měli vědět, když hledíme jesliček, je, že **skrze toto dítě povstal svět**. Vše co vidíme kolem sebe, včetně nás samotných Bůh učinil kvůli toho, který podle zjevené pravdy **vychází z Otce, přijímá vše od něho a vše mu také vrací**. Tak tomu bylo dříve, než byl svět. A Otec se rozhodl, že skrze něj a pro něj stvoří život. On je **vlastním důvodem a jeho existence** a také **vzorem všech stvořených věcí**. Vzorem v tom, že **to, co se od Boha vzešlo se má k němu zase navracet**, tak jak se žije vztah mezi Otcem a Synem.

Věčný logos, jak ho nazývá Jan, je tedy **od počátku přítomen ve všem živém**, v každém našem nádechu a výdechu, jako jeho příčina. Dává všemu formu a tvárnost. Tím, že život prošel skrze něj, znamená, že **je s námi tvory tajemně, nám neznámým způsobem spřízněn**. A proto, když přišel okamžik, že se **Slovo stalo tělem**, mohl Jan napsat, že **přišel do vlastního**. Teologové říkají, že spasitel nevrhl do stvoření, jako cizí element, ale nechal se jen poznat, protože v něm skrytě byl. Došlo **k jeho odhalení** a především **plnému sebedarování**.

O tom, jaký význam to pro nás má, nám Jan také ve svém prologu něco říká. Před Vánocemi mě zaujala jedna nevšední zpráva. Hovoří o domu manželů Hlouškových v obci Libišany u Hradce Králové. Od října začínají na svém obydlí a v přilehlé zahrádce natahovat dráty a upevňovat žárovky. Na počátku adventu se pak vše rozzáří několika tisíci drobných světél. Stává se středem pozornosti. Lidé se na to chodí dívat z daleka a novináři tento dům, tak jako vloni nazvali **nejvánočnějším domem**. Hovořím o tom proto, že Jan spojuje vánoce také se světlem. „**Bylo světlo pravé,**“ píše evangelista, „**které osvětluje každého člověka.**“ Toto světlo **nepřichází z venku**, nesoutěží s ostatními ve svitu. Je to **světlo přicházející k nám zevnitř**, protože vstoupilo do přirozenosti člověka. Díky tomu světlu můžeme porozumět smyslu světa kolem nás i smyslu našeho života. Tím smyslem je, že **jsme zde z lásky a pro lásku**. Tedy kvůli lásce Otce k Synovi a pro to, abychom do této lásky byli zahrnuti.

Toto světlo nás **přišlo naproti**, aby nás **osvobodilo od každé temnoty**. Ta nás deformuje a odcizuje tomu, skrze něhož jsme byli stvořeni. **Jeho** však, jak píše Jan, **pohlit nedokáže**.

Maria s Josefem tak drží ve svém náručí **důvod počátku světa a zároveň cestu zpět do náruče Stvořitele**. Pokud k tomuto výjimečnému dítěti přilneme, **světlo světa vstoupí plně do našeho života** a my tak nalezneme svou důstojnost Božích dětí.